

брати участь у відсічі збройної агресії, що відповідають вимогам, визначеним цим Порядком та іншими нормативно-правовими актами, та які за своїми діловими якостями та наявним досвідом можуть застосовувати вогнепальну зброю.

Видача вогнепальної зброї та боєприпасів до неї здійснюється на підставі особисто поданої цивільною особою до уповноваженого органу письмової заяви про участь у відсічі збройної агресії та видачі вогнепальної зброї та/або боєприпасів до неї за наявності посвідчувального документа, визначеного ч. 1 державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, які засвідчують особу або її спеціальний статус» або паспортного документа іноземця.

До заяви додаються:

Копія документа, що засвідчує особу, завірена особою, що власноруч подає її;

За наявності – копія військового квитка осіб рядового, сержантського та старшинського складу, військового квитка офіцера запасу, копія посвідчення пенсіонера чи ветерана військової служби, органів внутрішніх справ, Національної поліції України, Національного антикорупційного бюро України, Служби судової охорони, державної пожежної охорони, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, служби цивільного захисту. Бюро економічної безпеки України або Державної кримінально-виконавчої служби України, посвідчення члена громадського формування з охорони громадського порядку, дозволу на придбання, зберігання та носіння мисливської вогнепальної нарізної, гладкоствольної зброї, посвідчення про нагородження відзнакою «Вогнепальна зброя», посвідчення учасника війни, посвідчення учасника бойових дій [2].

У разі якщо за результатами розгляду заяви уповноваженою особою не встановлено підстав, визначених пунктом 5 цього Порядку, уповноважений орган приймає рішення про видачу цивільній особі зброї та/або боєприпасів до неї.

Отже, Сьогодні на розробку національного регулювання у галузі вогнепальної зброї впливають як специфічний соціокультурний та історичний контекст кожної країни, так і, все більшою мірою, чи є країна стороною юридично обов'язкового глобального та/або регіонального інструменту, і чи здатні національні органи переносити свої міжнародні зобов'язання до внутрішнього законодавства. Цей модуль містить інформацію про формування національної політики та регулювання щодо вогнепальної зброї, існуючих інструментів, які можуть допомогти особам, які приймають рішення, та членам законодавчих органів у процесі погодження національних норм і докладно розглядається область застосування вогнепальної зброї.

Список використаних джерел:

1. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 № 1647-III // Відомості Верховної Ради. – 2015. – № 28. – Ст. 250. 2. Адміністративна діяльність: навч. посіб. / [М. В. Ковалів, З. Р. Кісіль, Д. П. Калаянов та ін.]. – К. : Правова єдність, 2009. – 432 с. 3. Про національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 565-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 2015. – № 40, 41. – Ст. 37
2. Положення про порядок придбання, видачі, обліку, зберігання та застосування вогнепальної зброї, боєприпасів до неї, спеціальних засобів індивідуального захисту працівниками судів і правоохоронних органів, а також особами, які беруть участь у кримінальному судочинстві, затверджене наказом Міністерства внутрішніх справ України від 24 липня 1996 року № 523, зареєстроване у Міністерстві юстиції України 27 вересня 1996 року за № 556/1581 URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0556-96>
3. Дяченко В. Порядок отримання, зберігання та застосування вогнепальної зброї / В. Дяченко, С. Кочкін // Науковий часопис Національної академії прокуратури України. – 2016. – № 4(12). – С. 60–67: URL <http://www.chasopysnapu.gov.ua/chasopys/ua/pdf/12-2016/dyachenko.pdf>

Наточій Анатолій Дмитрович
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДГОТОВКА ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ СЛУЖБОВИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

Актуальність цього дослідження характеризує собою головне завдання підготувати стрільця на психологічному рівні. Так як, починаючи з навчально-тренувальних стрільб ми маємо змогу спостерігати як стрільці вже розгублюються, це лежить на психологічному рівні, тому слід плідно працювати не практично, а й психологічно.

Психологічна підготовка стрільця - це певний процес, що спрямований на покращення психологічного стану, постійної внутрішньої готовності, що призводить до кращої техніки стрільби у реальних умовах.

Виконання службових обов'язків працівниками Національної поліції України у більшості випадків є

небезпечними та екстремальними. Тому, можливість застосування і використання вогнепальної зброї с кожним роком зростає все більше і частіше. Але, на жаль, деякі поліцейські все одно нехтують як практичними знаннями та навичками, так і моральною підготовкою та готовністю до використання вогнепальної зброї, через це багато правоохоронців отримує тяжкі тілесні поранення, каліцтва, у важких випадках гине.

Почуття страху загальмовують функціональну діяльність стрільця та викликає напруження нервової системи організму людини, що може характеризуватися такими ознаками як:

- прискорене дихання;
- тремтіння рук, що призводить до коливання вогнепальної зброї;
- підвищена пітливість;
- порушення зорового сприйняття;
- втрата стійкості, розкоординація рухів;
- уповільнення або навпаки прискорення рухової реакції;

Всі ці ознаки в цілому погано впливають на техніку стрільби та призводять до певних змін, таких як:

- порушується темп стрільби, характер натискання на спусковий гачок;
- збільшується час прицілювання;
- знижується точність прицілу;

Між цими змінами й психологічним станом взаємозв'язок залежить від індивідуальних якостей стрільця, його рівня підготовки та особливих умов його місцезнаходження. Правоохоронці, що мають достатньо досвіду, можуть управляти своїми психологічним, а також психофізичним станом, ця здатність повинна вироблятися під час навчально-тренувальних стрільб.

Особливості психологічного характеру навчання стрільців являють собою:

- вдосконалення стрільця здатності долати хвилювання як в тирі, так і при використанні вогнепальної зброї в реальних ситуаціях та умовах;
- адаптування до звуку пострілу;
- формування вольового характеру, вольової функції, тобто вибору мішені та влучення в неї незначний час;

При психологічному формуванні стрільця повинні закріплюватися такі якості як:

1. вміння концентруватися, зосереджувати на свою увагу на ураження цілі;
2. мати та вдосконалювати стійку нервову систему до сприйняття стресових умов;
3. бути впевненим у своїх силах та можливостях;
4. бути рішучим, сміливим та наполегливим;
5. набути умінням контролювати, впливати на себе;

Не менш важливою частиною психологічної підготовки стрільця виступає ідеомоторне та аутогенне тренування.

Ідеомоторне тренування уявно відтворює прийому та дії, що були вивчені раніше. Воно спрямовано на закріплення навичок рухливого типу та допомагає постійно знаходитися у стані готовності. Таке тренування допомагає стрільцям виробити здатність зрозуміло та чітко уявити певні елементи техніки стрільби, допомагає аналізувати відчуття, такі як: зорові, рухові, м'язово-рухові, концентрує увагу, відточує швидкість реакції.

Незважаючи на всі позитивні якості даних тренувань, вони не замінюють реальних рухів при використанні зброї, але все одно даний процес дає певні переваги. Ідеомоторне тренування допомагає закріпити уявлення про правильне виконання прийомів зі стрільби, за допомогою інструкторів (керівників) стрільб з'являється можливість виправити свої технічні помилки, також, редагувати свій психологічний стан.

Стрілець, що має навички ідеомоторики постійно вдосконалює свою техніку стрільби та у будь-якій обстановці підтримує її на належному рівні.

Прийоми ідеомоторного тренування використовуються як засіб профілактики психологічного стану стрільця.

Аутогенне тренування засновується на постійному повторенні певних спеціальних словесних прийомів. Завданням цього тренування є змога оволодіти "самонавіюванням" задля запобігання нервової напруги.

Основними принципами є навчити стрільця правильно концентрувати увагу на певних фізичних відчуттях за допомогою словесних форм. Тому, попереднє розуміння процесу стрільби дозволяє підготувати нервову систему, психологічно підготуватися до застосування чи використання зброї.

Таке тренування допомагає стрільцю навчитися оперативно оцінювати обстановку, контролювати свої дії, та мати план на випадок можливих змін.

Підсумовуючи все вищесказане, зрозуміло, що психологічна підготовка є одним з найважливіших факторів для правоохоронних органів безпечної стрільби.

Список використаних джерел:

1. Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України : зб. матеріалів / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Каф. спец. фіз. підготовки. – Харків : ХНУВС, 2017. – 376 с. Барко В.І. Професійний відбір кадрів до органів внутрішніх справ (психологічний аспект): Монографія. – К.: Ніка-Центр, 2002. – 296 с. (дата звернення

24.06.2022)

2. Казначеев Д.Г., Лопаєва О.М. Особливості формування психологічної стійкості і готовності працівників поліції у процесі навчання з вогневої підготовки // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2018. № 4. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvdduvs_2018_4_16

3. Лопаєва О.М. Психологічна підготовка курсантів для виконання вправ стрільби з бойової зброї на заняттях з вогневої підготовки в Академії митної служби України. Новини от добрата науки-2009: між нар. Наук.-практ. Конф. Болгарія, Софія, 17-25 травня 2009 р. Том 15. С. 45-50. (дата звернення 25.06.2022)

4. Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України : зб. матеріалів / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ, Каф. спец. фіз. підготовки. – Харків : ХНУВС, 2017. – 376 с..

5. Потапов А.А. Искусство снайпера. – М.: ФаирПресс, 2003. – 544 с. (дата звернення 24.06.2022)

Осняч Масим Сергійович

викладач кафедри фізичного виховання
та тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Роженко Віктор Миколайович

викладач кафедри фізичного виховання
та тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ СПЕЦІАЛЬНОЇ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗІ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ»

Фізична підготовка як складова службової підготовки працівників Національної поліції України. Правові підстави застосування поліцейських заходів примусу. Поняття службової підготовки працівників Національної поліції України.

Фізична підготовка працівників поліції та її місце в системі службової підготовки. Нормативні документи, що регламентують організацію фізичної підготовки в підрозділах поліції та закладах вищої освіти зі специфічними умовами навчання. Історія становлення, сучасний стан та актуальні проблеми фізичної підготовки в правоохоронних і військових структурах. Мета, завдання фізичної підготовки. Організація та зміст фізичної підготовки. Форми фізичної підготовки поліцейських (ранкова фізична зарядка, планові навчальні заняття, самостійні й індивідуальні заняття, масові фізкультурно-спортивні заходи та секційні заняття). Перевірка й оцінювання фізичної підготовленості працівників поліції, слухачів і курсантів закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання. Планування фізичної підготовки. Облік і звітність. Організація спортивно-масової роботи. Поняття про заходи фізичного впливу. Правомірність застосування заходів фізичного впливу та відповідальність за незаконне застосування бойових прийомів боротьби [1].

Для розвитку швидкісних якостей застосовують вправи максимальної інтенсивності тривалістю від 1 с – для поодиноких рухів, до 10–15 с – для вдосконалення комплексних швидкісних здібностей: – біг з високим підніманням стегна, біг із захлестом голінок назад, дріб'язковий біг, біг стрибками тощо; прискорення, спринтерський біг на коротких дистанціях 20–60 м з граничною швидкістю по прямій, по повороту, з різних стартових положень, з місця, з ходу, біг угору, біг вниз по нахиленій доріжці з різними кутами підйому, перемінний біг з переходами від максимальних зусиль до бігу за інерцією та навпаки; човниковий біг; вправи максимальної потужності з обтяженням, яке становить 15–20 % від максимального рівня сили (кидки та штовхання знаряддя, метання гранати); вправи для розвитку часу реакції; вправи максимальної потужності з чергуванням звичайних, полегшених й ускладнених умов виконання; рухливі та спортивні ігри, естафети; виконання контрольних вправ на швидкість в умовах змагань.

Використовують циклічні вправи (біг, плавання, ходьба на лижах), які виконують до появи вираженої втоми. Тривалість вправ – від 20 хв до 1 год. Безперервний біг у рівномірному та перемінному режимах; кросовий біг по пересіченій місцевості, по твердому, м'якому, слизькому ґрунту, з подоланням природних перешкод; марш-кидки; плавання, ходьба на лижах у рівномірному та перемінному режимах; рухливі та спортивні ігри; виконання контрольних вправ на витривалість в умовах змагань.

До засобів силової підготовки належать різноманітні вправи, які впливають або на всю м'язову систему, або вибірково на окремі м'язові групи: вправи з особистою вагою (підтягування, підйоми переворотом і силою на жердині, піднімання прямих ніг на жердині; піднімання та опускання прямих ніг в упорі на брусах, утримання ніг у положенні кута на брусах та гімнастичній драбині, згинання та розгинання рук в упорі на брусах, в упорі лежачи, комплексні силові вправи, багаторазові стрибки на одній та двох ногах), вправи з обваженнями (штанги, гантелі, гири), вправи на тренажерах, контрольні вправи на силу [2].